

РЕШЕНИЕ

№ 5479

гр. София, 13.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 15.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **8194** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба на С. А. А., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН], с адрес за призоваване: С., [улица], стая 509, срещу Решение № 606 / 15. 08. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяната на решението, излагат съображения за нарушения на материалния закон и неправилност на приетото, че спрямо нея не е налице преследване и липсата на основателни опасения от преследване, счита за достатъчно да бъде налице и само един от елементите по чл.1а от Ж. конвенция от 1951 г. и чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на закрила. Излага единствено фактически твърдения за взаимоотношенията със съпруга ѝ като обосноваващи страх от преследване и нежеланието ѝ да се върне в И.. Счита неправилно тълкуването на нормата на чл. 9 ЗУБ, счита приложимост на съдебната практика на Съда на ЕС – Решение от 17.02.2009г. по делото Elgafaji, C-465/07, с което по тълкуването на чл.15,б. „в” от Директива 2004/83/ЕО вр. чл.2, б.”д” от същата директива е постановено, че съществуването на тежки лични заплахи срещу живота и личността на търсещия закрила, не е подчинено на условието същият да представи доказателства, че той

представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. В тежест на административния орган е да докаже, че обстановката в И. била променена след постановяването на посоченото решение - изобщо не съществувал риск от тежки посегателства и търсецият закрила можел безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила в страната си по произход.

В решението не били обсъдени всички правнорелевантни факти и обстоятелства, от съществено значение за личното му положение и противоречие на приетото за обстановката в И. с действителните факти, а справките по делото № 01-2924/05.06.2012г. и № 01-2924/05.06.2012г. като изготвени от специализирана дирекция при Д. счита за негодни и необективни.

Претендира се нарушение на чл.75,ал.1,т.2 и т.4 ЗУБ, както и на чл. 35 от АПК относно задължението на административния орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая при постановения отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Искането за отмяна се поддържа и в съдебното заседание по делото – от жалбоподателя лично чрез преводач и процесуален представител – адвокат Б..

Ответникът – председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, не е взел становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, пред съда не са правени искания по доказателствата.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, и извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл.168 АПК и на непосочени в жалбата основания, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваното по делото Решение № 534 / 17.07.2012г. на председателя на Д., е постановено по молба с вх. № Ж- 267 / 27.02. 2012г. на Дирекция Миграция, подадена жалбоподателя С. А. А. за закрила, в производство по общия ред, като е постановен отказ да се предостави хуманитарен статут, на основание чл. 75,ал.1, т. 2 и т.4 ЗУБ поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 от същия закон.

Подадена е молба за предоставяне на статут, вх. № Ж 267 от 27.02.2012 г. на СДВНЧ, дирекция „Миграция“, МВР изпратена на Държавната агенция за бежанците (Д.) по време на задържането от българските гранични власти, пред които жалбоподателяката се е представила като З. А. Х., [дата на раждане] , гражданка на П..

Подадена е и молба вх.№ 326/13.03.2012г. на РПЦ-С. към Д. за закрила по причини, че родителите ѝ са убити от неизвестна терористична група, а брат ѝ е задържан от същата група, здравословното ѝ състояние е лошо и желае да бъде преместена в общежитието на агенцията. На същата дата е регистрирана като С. А. А., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданка на И.. арабка по народност, мюсюлманка-сунит, семейно положение – омъжена, същата е заявила, че не е придружавана от членове на семейството ѝ, установено въз основа на декларации

по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представила документ за самоличност до приключване на административното производство.

В хода на административното производство са предприети всички предвидени процесуални действия по ЗУБ, под № УП 1614 /2012г., а именно: връчени са указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, правата и задълженията му като чужденец в производството по разглеждането ѝ, удостоверено надлежно с подписи на жалбоподателя, преводач и длъжностно лице; съставен е регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта; приета е декларация за самоличността и семейното положение; отправена е покана да се яви в Агенцията за провеждане на интервю. Изискано е и становище на Д., по което с писмо от 06.04.2012г., се отговаря, че не се възразява по искането на лицето за закрила.

Производството по разглеждане на искането за закрила от Република България е образувано и въз основа на докладна записка от 12.07.2012г. за преминаване от ускорено производство в производство по общия ред. В рамките на това производство е проведено интервюто от 24.07.2012г. и е дадено становище от главен експерт при РПЦ – С. да бъде постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, приобщени са като доказателство и Справки № 01-2924/05.06.2012г. и № 01-1614/27.03.2012г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” относно актуалната обстановка в И..

Обжалваното решение е връчено на жалбоподателката на 16.08.2012г., а жалбата е депозирана на 24.08.2012 г., в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ.

По фактите, относими към предоставянето на закрила, съдът приема за установено следното:

В интервютата пред орган на Д., проведени по образуването по молбата за закрила производство, жалбоподателката е заявила, че през месец февруари 2012 г. е напуснала легално И., с полет за Турция, където пребивавала около един месец. Преминала границата незаконно, укрита в товарен автомобил и на 22.02.2012г. е задържана от българските гранични власти. През 2005 г. се омъжила и е живяла при съпруга си в [населено място], който забранявал да излиза и да се движи свободно, да контактува с роднините си, а в сексуално отношение е имал претенции, с които не била съгласна, посягал да я бие, дори счупил носа ѝ. След около две години и половина напуснала съпруга си и се върнала при родителите си, съгласила впоследствие отново да живеят заедно. След месец съпругът ѝ започнал да се отнася с нея както преди, което сочи като причина през юни - юли 2008г. да подаде молба за развод в [населено място], но съпругът ѝ не се явил в съдебна зала на две заседания и тя престанала да се явява в съда, адвокатът ѝ обяснил, че ако съпругът ѝ не се яви, тя няма да може да се разведе. След това молителката се върнала в [населено място], започнала работа, но през февруари-март 2010г., в дома ѝ се появил съпруга ѝ който я заплашил, че ако откаже да живеят заедно ще я убие. Жалбоподателката не се е обръщала за помощ към полицията, до заминаването си от И. е живяла в [населено място] и не е имала други проблеми, изрично е посочила, че няма други причини да напусне освен заплахата от страна на съпруга ѝ, не е имала никакви проблеми с официалните власти, не е арестувана или осъждана. А в интервю от 24.07.2012 г., изрично е заявила, че е напуснала родината си защото е искала да

започне нов живот и е заминала по собствено желание за Турция.

Тези факти са обсъдени в мотивите на обжалваното решение, при което органът е достигнал до правилен извод, че е необоснован заявеният страх от бъдещи действия от страна на съпруга ѝ, не са представени никакви документи, като акт за брак, възможно е изобщо да не е омъжена и нейната история да не отговаря на действителността, предвид обстоятелството, че се е представила с две различни самоличности и в подадената молба до Д. за закрила е посочен различен мотив - родителите са убити от неизвестна терористична група, а брат ѝ е отвлечен от същата. От несъответствията в заявените факти и обстоятелства логично е направен извод за нереален страх от преследване от съпруга на жалбоподателката, който е заявен с цел получаване желаната закрила.

От твърдението, че жалбоподателката е напуснала И. по легален начин, през януари 2012г. административният орган е обосновал и второ противоречие, свързано с получаването на необходимото разрешение от съпруга за омъжената жена да пътува зад граница, основано на проучване за законодателството в И. и правата на омъжената жена. Тъй като от месец февруари или март 2010г. до заминаването си през 2012г. легално жалбоподателката е твърдяла, че не е имала контакт със съпруга си, то не е имало друг роднина мъж, който да ѝ разреши да напусне страната. От справка вх.№01-4035/03.08.2012г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд” за положението на жените в И., за възможностите за развод и процедурата по развода, необходимо ли е разрешение от съпруга за да пътува в чужбина, е направен извод, че жалбоподателката е следвало да получи съгласие за напускане на страната.

По тези съображения, органът е приел, че не е налице обоснован страх от преследване по причините, посочени по чл. 8, ал.1 ЗУБ и не е налице преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от същия закон, както и че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ. При приложението на критериите по решението на Съда на ЕС по Решение от 17.02.2009г. по делото Elgafaji, C-465/07. за прилагане на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, е прието, че макар и да съществува риск от извършване на терористични атентати в [населено място], те са случайни актове на насилие и не могат да се оценят като въоръжен конфликт. Направен е извод, че към настоящия момент не могло да се предположи бъдещ риск от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наложено наказание в държавата на произход. Относно личното положение е прието, че не са посочени отправяни заплахи за живота и личността. За да са налице предпоставките за хуманитарен статут от мотивите на цитираното решение на Съда на ЕС следвало, че тъй като жалбоподателката имала минимални лични причини да се страхува, нивото на общото насилие в държавата на произход трябва да е изключително, каквото не е съгласно обсъдената информация. По тези съображения е направен извод, че не са налице сериозни основания да се смята, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата на произход, жалбоподателката би била изправена пред реален риск да стане обект на заплаха и не се установяват предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ спрямо нея.

В решението е преценена и липсата на основания по чл.9, ал.6 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Не е заявила член на семейството да има предоставен статут в Република България или друга държава на Европейския съюз.

При така изложеното, съдът преценява жалбата като процесуално допустима, но неоснователна по следните съображения:

Обжалваното Решение, представляващо индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 75 от ЗУБ – председателят на Д., след образувано производство по общия ред пред този орган на предвидени в закона основания – по чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ.

Същото е издадено в предвидения тримесечен срок от образуването на производството, предвиден по чл. 75, ал. 1 ЗУБ – датата на регистрацията 13.03.2012г. По време на производството е спазен срока по чл. 58, ал. 6 от ЗУБ за упътване на чужденката на разбираем за език не по късно от 15 дни от подаването на молбата, като такова уведомяване е извършено в присъствието на преводач и не са нарушени правата в хода на производството, касаещи установяването на относимите обстоятелства, соченето и представянето на доказателства за същите, осигурен е преводач при извършването на всяко действие, предприето от администрацията на Д.. В Решението са изложени фактически и правни основания за издаването му, същото е с адресат лицето, по чиято молба е образувано административното производство, разпореденото с него е в съответствие с правомощията на председателя на Д. по чл. 75, ал. 1 ЗУБ, с оглед на което е спазена и предвидената от закона форма от външна страна за издаването му.

Съдът счита, че не е налице съществено нарушение на административно производствените правила, изразяващо се в неспазване на срока по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, тъй като за разлика от ускореното производство и наличието на разпоредбата на чл. 70, ал. 2 от ЗУБ, предвиждаща преминаване към производство по общия ред, в конкретния случай доколкото се касае за производство именно по общия ред, непроизнасянето в срок не може да доведе до образуване на друго производство и компетентност на друг орган да се произнесе по молбата за закрила.

В мотивите на решението са обсъдени всички факти, съобщени от жалбоподателката за личното ѝ положение, както и за обстановката в И., като правилно административният е преценил наличие на противоречие в същите и недостоверност на представената бежанска история, обоснован и законосъобразен отказът да се предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради неотносимост на фактите. Тези изводи не са опровергани в хода на съдебното производство поради непредставяне на доказателства.

Правилно е приетото на основание справка № 01-4035 /03.08.2012г. - като неопровергано пред съда относно изискването за разрешение от близък роднина мъж за напускане на страната, а за омъжените жени – от съпруга, достъпът до работа извън дома е ограничен, съответно жените се страхуват да напуснат дома си без да са придружени от мъж поради страх, че ще бъдат атакувани от ислямистки милиции за нарушение на неписаните правила на приемливо женско поведение. Посоченото изискване за съгласие е съществено и правилно административният орган е преценил недостоверност на изложената бежанска история относно взаимоотношенията на жалбоподателката със съпруга ѝ като причина да ѝ бъде

предоставена закрила. Освен недостоверни, правилно фактите са преценени и като неотнормими по искането за закрила.

Жалбоподателката не е изложила твърдения по първоначалните си твърдения за убийство на родителите ѝ и отвличането на нейния брат, което от своя страна противоречи на твърдението ѝ, че е живяла при родителите си, на които съпругът ѝ давал обещания за отношението си към нея. Поради това поддържаното в ход по същество, че отношенията на съпруга на жалбоподателката към нея е породило основателен страх от преследване, съдът преценява като недостоверно. Твърди се, че от него било предизвикано случилото се с нейни близки роднини, а в проведеното интервю заявява, че е разговаряла с майка си, получавала пенсия от баща ѝ, а малкият ѝ брат работел в ресторант. Не потвърждава първоначалното заявеното за убийство на двамата ѝ родители и отвличането на баща ѝ. Многократно е питана по време на интервюто за причините да напусне И., в заключение е заявила, че иска статут за да може семейството ѝ да дойде в страната. Не се потвърждава и заявеното, че е омъжена. и поради това са недостоверни всички факти за страх от преследване на това основание.

Органът е изследвал обективно всички относими твърдения към страх от преследване, независимо от заявеното лично основание без да взема предвид като решаващ довод заявената друга самоличност от жалбоподателката пред органите на Дирекция „Миграция“.

Предвид приетите за установени факти по делото относно бежанската история на жалбоподателката, както и по аргумент от противното за липсата на твърдения да е арестувана, осъждана, политически ангажирана или преследвана от официалните власти, то следва извод, че спрямо нея не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, поради политическо мнение или убеждение, също така не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, не са посочени и други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова.

Поради това неоснователни са твърденията в жалбата, че е налице „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Посоченото изисква нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай, както правилно е прието в мотивите на обжалваното решение.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживееене по причина на заплахата за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживееене.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут

следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. Установената фактическа обстановка по делото не дава основания да се приеме, че жалбоподателката е била принудена да отпътува от И. поради реална опасност от тежки посегателства.

По отношение на позоваването в жалбата на задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, Elgafaji, на разширен състав на Съда на Европейските Общности, то е неоснователно. Наистина съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя като основание за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи.

Но също така съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Тези условия не са налице в настоящия случай, тъй като няма данни насилието в И. да е достигнало изключителна степен. За да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен. Предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, то следва, че в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат - поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила. Съответно колкото по-малко той е в състояние да докаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Оценката за ситуацията в И. се съдържа в посочените справки на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” на Д.. В мотивите на обжалваното решение правилно е обсъдена обстановката в И. и конкретно в Б.. Фактите не са опровергани нито с твърдения в жалбата, нито от доказателствата по делото за общата обстановка в И., която предимно касае столицата Б., като център на събитията в страната. В справката изрично е посочено, че макар да съществува риск от извършване на терористични атентати, те са случайни актове на насилие.

Правилен е изводът в обжалваното решение, че цялостната оценка на ситуацията в И. въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен

конфликт. Отчетени са тенденцията към подобряването на сигурността и политическата воля на официалната власт в И. за справяне с насилието в страната, постигнатите значителни тактически успехи срещу терористични мрежи и общото намаление на терористичната дейност в страната, както и все още съществуващият риск от смъртоносни атаки, заплахи срещу живота и сигурността на лицата от рисковите групи – работещите за правителството и за американски компании и организации, които са заплашени от отвличания, ракетни нападения, нападения с коли-бомби, самоубийствени атаки и снайперистки стрелби, към които групи жалбоподателката не принадлежи.

Органът е съобразил също, че макар общият брой на нападенията с убити жертви като цяло значително да намалява, остава заплахата от атентати, по-голямата част от които се случват в Б. и други големи градове, но те представляват случайни актове на насилие, и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт, не са и на територията на цялата страна, определя ги като частични конфликти. Макар и нестабилна, страната не е в гражданска война, военните действия на обединените въоръжени сили са преустановени, а чуждестранните войски са се оттеглили от територията ѝ, определя се като значителен напредък възстановяването на държавността, засилването на авторитета и влиянието на правителството в Б..

Също логичен и обоснован е изводът, че не може да се очаква което и да е правителство да може да гарантира сигурността на всички граждани в страната. В заключение е направен правилен извод, че тъй като жалбоподателката има минимални лични причини да се страхува, нивото на общото насилие в И. трябва да е изключително, което е се установява от информацията за обстановката в страната.

В тази връзка без да сочи източници на информация, които опровергават изложеното от органите на Д. за обстановката в И., необосновани са твърденията в жалбата за недостоверност на фактите по двете справки на Дирекция "Международна дейност и европейски бежански фонд" към Д..

Постановеното по дело № С-465/07, Elgafaji изисква и дава право на преценка от компетентния административен орган, който разглежда молбата за убежище или съд, пред който се обжалва решението, да прецени дали заплахите отговарят на изискването за тежки и лични, степента на насилие и дали е налице ситуация на въоръжен конфликт. Посоченото решение не въвежда задължителна преценка за обстановката в И., относима към всички молби за закрила. Правото на преценка не е свързано със събиране на доказателства, които да оборят приетото в мотивите на решението на С., а с преценката на конкретни факти, тъй като всяка молба за закрила следва да бъде разгледана индивидуално и следва да се вземе предвид личното положение на молителя.

След преценка на общата обстановка в И., личното положение на жалбоподателката и изложените причини за нежеланието да се върне в страната си по произход – изцяло желанието да започне нов живот, и които причини не са обусловени от страх от преследване по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, правилно е преценена молбата е неоснователна и от гледна точка на основанията за предоставяне на хуманитарен статут.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материално-правните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административно-производствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 12 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. А., гражданин на И., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 534 / 17. 07. 2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Административен съдия: